

Fiatal, sikeres és gyönyörű. Otthonosan mozog a kifutón, imádja, ha fotózzák, de a strandon zavarba jön a rászegződő férfitekintetektől. Szívesen jár koncertre, s ha filmet néz, romantikus vígjátékot választ. Védjegye: a mosolya. Láthattuk őt érettségizőket buzdító pécsi óriásplakáton, egy televíziós tehetségkutató gálaműsorában Rúzsa Magdival duettezett, muzsikus vőlegénye dalt ír neki szerelmi vallomásként, s nemrég egy musicalben is színpadra lépett. Komoly gondolkodású, a fogyatékkal élők iránt elkötelezett, ifjú hölgy. Maga is érintett, hisz akárcsak a bátyja, ő is siketen született. Így él boldog, teljes életet. Weisz Fanni azon fáradozik, hogy megmutassa: ez bárkinek sikerülhet.

„Sokan példaképnek tartanak”

Fanni tizenkilencedik születésnapja előtt pár nappal találkozunk, s hármásban beszélgetünk: az édesanyja, Ágnes asszony segít nekünk egymás megértésében. Néha tolmács nélkül is boldogulunk, hisz Fanni a koponyájába épített implantátum segítségével hallja a külvilágot, szájról kitűnően olvas, és mozgulatai oly kifejezőek, hogy pontosan tudom, mit mesél.

Először arról faggatom, hogyan is kezdődött a modellkedés. Persze, szépségversennyel, s a család biztatására.

– Szívesen néztem a tévében a szebbnél szebb lányokat, amint a kifutón vonulnak. Csodálattal figyeltem őket, mígnem egyszer megpróbáltam én is – idézi a kezdeteket Fanni. – Négy évvel ezelőtt, a Komlói Expón rendeztek szépségversenyt, amire beneveztem. Gondoltuk, önbizalom-erősítésnek jó lesz. Első helyezést értem el. Az eredményhirdetés után nagyon megrémültem, mert az újságírók odajöttek hozzám, hogy interjút készítsenek. Amikor anya elmondta nekik, hogy siket vagyok, s nem tudok beszélni, igencsak meglepődtek. Később sok

szépségversenyen indultam, és többet meg is nyertem.

– *Az idei televíziós szépségkirálynő-választáson közönségdíjas lettél.*

– Nagyon meghatott, hogy ennyien szeretnek, és ilyen sok szavazatot kaptam. E díjjal kijuthattam volna Spanyolországba, egy nemzetközi megmérettetésre, de azt végül lemondtam. Azzal egy időben tettem eleget ugyanis egy számomra fontos felkérésnek: a Siketek és Nagyothallok Országos Szövetségének szervezésében díszvendég lehettem szeptember 24-én Kecskeméten, a siketek világnapjának rendezvényén. Úgy éreztem, sokkal fontosabb, hogy a sorstársaim mellett legyek.

– *Gyakran neveznek esélyegyenlőségi nagykövetnek. Ez egy hivatalos cím?*

– Nem. Az újságírók ragasztották rám, igaz, nem véletlenül. Ahol csak lehet, kiállok a fogyatékkal élők mellett, érintettként szívemen viselem a sorsukat. Ezért is örülök, hogy lefordíthattam a jelnyelvre Rúzsa Magdi gyönyörű dalát, a Gábritelt, s egy tehetségkutató verseny gáláján elő is adhattam vele. Magdi igazán segítőkész volt, sőt, hálás is azért,

mert olyanokkal is megismertettem a slágerét, akikhez másként nem jutott volna el.

Kedves barátomnak, Vujity Tvrtkónak is sokat köszönhetek. Figyeli a tevékenységemet, nyomon követi az életem alakulását, televíziós műsorában is többször bemutatott már. Egyszer elvitt Veszprémbe, egy kézilabdameccsre, ahol az ő fejéből pattant ki az ötlet, milyen jó is lenne, ha több ezer ember – a fogyatékkal élők tiszteletére – egyszerre tapsolna jelnyelven. Megszervezte, hogy a közönség elé álljak, s megtanítsam nekik a jeltapsolást. Ebből azóta mozgalom lett, amelyhez csatlakozott Sinka László révén a kézilabda, Demcsák Zsuzsa segítségével a röplabda, és Zsolnay Gyöngyin keresztül a kosárlabda szövetség is. Azóta minden nagyobb mérkőzés előtt egy fogyatékkal élő jeltapsolatja meg a közönséget. Nemrég Tvrtkóval színházi előadásban is szerepeltünk. A Valahol Európában című musicalt mutatták be Marcaliban, részben fogyatékkal élő emberek, egy beteg kisfiú megsegítésére. Lelkiileg is sokat jelentett, hogy láttam: a fogyatékkal élő színészek is ugyanazért küzdenek, amiért én: a másság elfogadásáért. Szóval, mindezek nyomán neveztek el engem esélyegyenlőségi nagykövetnek, s ezt én büszkén vállalom is, sőt, ennek jegyében képzelem el a jövőmet. Szeretnék létrehozni egy olyan baba-mama egyesületet, amely a halló családba siketen született gyermekeket segítené. Nehéz lesz, de szükség van rá. Rengetegen megkeresnek, és a tanácsunkat kérik. Mi pedig szívesen megosztjuk a tapasztalatainkat másokkal. Sokan felnéznek rám, így már most mindenhol példát kell mutatnom a megjelenésemmel, a viselkedésemmel, a tetteimmal, a gondolataimmal.

– Igaz is, az öltözködésben milyen stílust képviselsz?

– Szeretem a csinos, elegáns alkalmi ruhákat, de hétköznapiakon a sportosabb darabokban érzem jól magam. Szerencsére már van felsőruházati és cipőszponzorom, ahonnan a közönségtalálkozókra és egyéb rendezvényekre kapok szép darabokat, s egy pécsi esküvői szalon biztosítja számomra a versenyeken viselt ruhákat.

– Miként tartod karban a tested?

– Szeretek enni, jó alakom titka a genetika – viccelődik. – Sokszor eszem keveset, és igyekszem minél több folyadékot és gyümölcsöt fogyasztani, édességet nemigen. Naponta futok fél órát a birjáni tó körül, vagy sétálok a kutyáinkkal. Amit csak lehet, nyersen eszem. Gyakran ropogtatok sárgarépát, krumplit, a zsenge cukorborsót nagymamám kertjéből szedem. Az

FOTÓ: DEBRECZENI ZITA

ásás pedig az egyik legkiválóbb testmozgás, mert minden porcikámat igénybe veszi.

– Mit tartasz a három legjellemzőbb tulajdonságodnak?

– Mosolygós vagyok, talán kedves is, és vicces.

– Meg bátor, gondolom.

– Nem, inkább félős. Ha nem merek beszélni, és a hallók azt hajtogatják: bátorság, Fanni, bátorság, ne csak jelelj, beszélj is! – akkor zavarban vagyok. Nekem a jelnyelv az anyanyelvem, ezen tudom jól kifejezni magam, olyan számomra, mint egy mankó.

– De ha fehérenemű-fotózásra mész, ahhoz kell bátorság!

– Nem, az munka, egy feladat. Élvezem a fotózást. De ha a strandon megnéznek, az zavar.

– Melyik munkád volt a legemlékezetesebb?

– Szeptember elején Debreczeni Zitával dolgozhattam, s fantasztikus volt! Portfóliót készítettem rólam, közös fotónk is készült. Rengeteget tanultam tőle, sok új mozdulatot például, amit a későbbiekben is hasznosíthatok. Zita rendkívül kedves, figyelmes, s úgy tűnik, lesz folytatása a közös munkának. Pécssett Sinkovits Zoli bácsival szeretek dolgozni. Jóérzésű, figyelmes, precíz, pontos ember, és remek ötletei vannak. Volt, hogy erdei tündérnek öltöztetett, máskor katonai ruhát adott rám, a nyáron egy réten, szénaboglyák között készítettem rólam izgalmas fotókat.

– Pár hónapja menyasszony lettél, méghozzá egy muzikus párjaként.

– Alig fél éve ismerkedtünk meg, de szerelem volt első pillantásra. Lobó-Szalóky Lázárnak hívják, a Dirty Slippers együttes tagja. Írt nekem egy dalt, kettőnkéről. A klipjében így én is szerepelek.

– Ott vagy a koncertjein?

– Persze! Szeretem a számaikat. A zenét az egész testemen érzem, a nyakamtól a lábamig, szinte minden hangmagasságot máshol érzékelek a bőrömmön.

– Ha teljesülne három kívánságod, mit kérnél?

– Senki ne éhezzen, senki ne fázzon, és mindenki egészséges legyen az egész világon.

– És magadnak?

– Az előbbieken én is benne vagyok.

– Azt se, hogy hallóvá válj?

– Én siket vagyok, és amit szeretnék, így is meg tudom valósítani. A hiányosságomon nem akarok szomorkodni, nem áll meg az élet. Szép családban, nagyszerű emberek között élek, Gábor bátyám a világon a legjobb testvér, és rám talált a szerelem is. Boldog vagyok!

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

SINKOVITS ZOLTÁN FOTÓI